

Dr. Albert S. Rossi

**Cum să devii
o prezență vindecătoare**

Traducere din limba engleză

IOAN LUCIAN RADU

STELA ANCA RADU

Carte tipărită cu binecuvântarea

Înaltpreasfințitului

TEOFAN

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA

Iași, 2018

Lui Gay, soția mea pentru veșnicie. Deși trupul său este mort de zeci de ani, sufletul ei trăiește în continuare. Ea este puterea mea și cântecul meu. Este coautoarea acestei cărți, călăuzindu-mă în cazul pasajelor mai dificile. Ea este un model pentru noi toți, o prezență vindecătoare din locașul ei ceresc.

CUPRINS

Cuvânt înainte	9
Introducere	15
Capitolul 1	
Liniștea interioară	17
Capitolul 2	
A respira numele lui Iisus	35
Capitolul 3	
Inima vindecătoare	55
Capitolul 4	
Vocația ca mod de viață	77
Capitolul 5	
Blândețea ca mod de gândire	97
Capitolul 6	
Predarea	115
Capitolul 7	
Taina momentului prezent	129
Capitolul 8	
Suferința și moartea	147

Capitolul 9	
Îmbrățișarea ambiguității	163
Concluzii	179
Despre autor	182

Cuvânt înainte

Eu și Albert Rossi nu ne aducem aminte exact cum de am devenit eu părintele duhovnicesc al său și al soției sale, Gay. Aceasta s-a întâmplat atunci când Gay a fost diagnosticată cu cancer la sân, boală care curând a intrat în metastază și a devenit cancer osos. Părintele lor duhovnicesc, care era unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lor, a considerat că, în acel moment crucial, ar fi cel mai bine pentru mine să preiau slujirea lor pastorală. Dar cum a funcționat exact această slujire încă este o taină pentru noi amândoi...

Îi văzusem pe cei din familia Rossi de multe ori la slujbele liturgice și la alte evenimente de la Institutul „Sfântul Vladimir” (casa lor era la 5 minute de mers pe jos de școală), dar nu îi cunoșteam decât din vedere. Eu slujeam la o biserică din New York la acea vreme și eram adesea departe de școală, mai ales în weekenduri, când îndeplineam multe îndatoriri. Cam în aceeași perioadă organizam o tabără pentru tinerii de la Institut.

El fusese invitat să conducă mai multe sesiuni. La una dintre ele i-a pus pe participanți să răspundă la anumite întrebări și să facă anumite exerciții legate de familiile lor extinse, copilăria, maturizarea, experiența lor în Biserică, cărțile, muzica, filmele lor preferate etc. Au făcut aceasta în scris, doar pentru ei înșiși, pentru a servi ca punct de plecare pentru discuțiile lor. Nu erau obligați să îi spună lui Al ce scriseseră.

De vreme ce participam și eu la aceste activități, am decis să fac și eu ceea ce le ceruse celorlalți. Când i-am mulțumit la sfârșitul zilei pentru munca sa bine îndeplinită, care – am observat – a avut un impact puternic asupra tinerilor, i-am înmânat ce scrisesem. „Aruncă o privire”, l-am rugat, „și, dacă dorești, spune-mi ce crezi”.

Câteva zile mai târziu, l-am întâlnit în campusul Institutului. Mi-a spus că citise ce am scris și credea că ne-ar fi de folos să discutăm despre aceasta, adăugând cu un zâmbet provocator: „Dar de data aceasta pe teritoriul meu”. Am acceptat nerăbdător și am început să îl vizitez la biroul lui o dată pe săptămână. Întâlnirile noastre regulate s-au desfășurat astfel mai mult de un an. De atunci, am continuat să ne întâlnim, să vorbim, să lucrăm și să ne rugăm împreună de nenumărate ori. Fiecare aveam nevoie acută de ceea ce putea oferi celălalt.

Și, în același fel, și Gay avea nevoie de noi. Dar în acea perioadă nu ne dădeam seama cât de mult noi avem nevoie de Gay în viața noastră duhovnicească.

Sarcinile dificile pe care le-am avut de la începutul colaborării noastre au fost starea în care se află familia lui Al, și lupta lui Gay cu un cancer osos extrem de dureros. Viața lor familială era într-o condiție groaznică. Gay era nespus de furioasă și nefericită, și la fel era și Al. Copiii lor erau prinși la mijloc. Povestea lor, atât cea personală, cât și cea de familie, a fost cea mai complicată și mai dureroasă poveste pe care am întâlnit-o. De asemenea, pentru mine, la acea vreme, era cea mai incredibilă. Practic nu reușeam să înțeleg aproape nimic din experiențele prin care ambii trecuseră în copilăria și tinerețea și viața lor împreună, atât înainte, cât și după ce s-au întâlnit și s-au căsătorit și au avut doi copii frumoși în Biserica Ortodoxă – situație care, în ciuda multor bucurii și binecuvântări, era ea însăși departe de a fi o experiență ușoară, lină sau nedureroasă. Lucrul care m-a legat pe mine și pe Al într-o mai intimă comuniune duhovnicească era devotamentul nostru față de Evanghelia descoperită de Dumnezeu prin Iisus Hristos, așa cum este mărturisită în Scripturile Bisericii și oferită, prin harul lui Dumnezeu, în experiența noastră trăită (deși suntem fragili, neputincioși și

păcătoși) prin Hristos și în Duhul Sfânt în cultul liturgic, viața sacramentală, învățăturile de credință și sfaturile duhovnicești ale sfinților Bisericii Ortodoxe.

Călătoria agonizantă a lui Gay Rossi, și a noastră împreună cu ea, prin care am fost curățiți și luminați de harul lui Dumnezeu, era, din toate punctele de vedere, un exemplu perfect al adevărului din exclamația psalmistului: „Mai înainte de a fi umilit, am greșit; pentru aceasta cuvântul Tău am păzit [...] Bine este mie că m-ai smerit, ca să învăț îndreptările Tale [...]. De n-ar fi fost legea Ta gândirea mea, atunci aș fi pierit întru necazul meu. În veac nu voi uita îndreptările Tale, că într-însele m-ai viat, Doamne. Al Tău sunt eu, mântuiește-mă, că îndreptările Tale am căutat” (Psalmul 118, 67, 71, 92-94).

Această carte, *Cum să devii o prezență vindecătoare*, spune o poveste despre cum să intri în inima unui om pentru a-L găsi pe Hristos, și apoi cum să ieși din inima lui pentru a-I permite lui Hristos să îi vindece și pe ceilalți prin noi. Sunt recunoscător pentru faptul că am luat parte la vindecarea lui Gay Rossi și la impactul pe care vindecarea ei l-a avut asupra lui Al și asupra scrierii acestei cărți. Aș spune că fiecare cuvânt din această carte pe care tu, cititorule, o ții în mână

poate avea un impact asupra ta ca să devii și mai mult o prezență vindecătoare. Dacă citești cartea, vei ajunge să înțelegi aceasta tu însuți – dacă ai ochi de văzut, urechi de auzit, mintea doritoare să înțeleagă și inima pregătită să asculte.

Pe măsură ce Gay era treptat curățită, luminată și mântuită prin harul lui Dumnezeu, prin ceea ce suferea în trup și în duh, a început să spună „sunt hotărâtă să mor sănătoasă”. Fiindcă și-a îndeplinit scopul prin puterea lui Dumnezeu, ea împreună cu Al au devenit prezența vindecătoare care sunt acum pentru cei care doresc să fie vindecați, pentru cei care sunt gata să plătească prețul pentru acest dar minunat al lui Dumnezeu în Fiul Său Iisus și al Duhului Sfânt în Biserică.

În ultima noastră discuție de dinainte să moară, i-am pus lui Gay cele mai importante întrebări: „Ce spui acum despre Dumnezeu?”.

A răspuns simplu: „Îl slăvesc pe Dumnezeu”.

Iar eu am continuat: „Și de ce faci aceasta?”.

Ea a răspuns la fel de simplu: „Fiindcă acum cunosc ce este dragostea”.

Apoi am întrebat-o: „Și cum rămâne cu Al?”.

Răspunsul ei a fost ferm și clar: „Îl văd pe Al învăluit în lumină”.

Am fost prezent atunci când Gay a adormit întru Domnul. Respira greu, așa cum respiră oa-

menii muribunzi. Citeam psalmi. Sau pur și simplu stăteam în liniște. Uneori cineva spunea câteva cuvinte. Apoi, dintr-odată, am început să plâng. Acest gest nu îmi era caracteristic, așa cum pot da mărturie cu siguranță cei care mă cunosc. La scurt timp după ce m-am oprit din plâns, care a durat destul de mult, Gay și-a dat ultima suflare și și-a încredințat viața în mâinile lui Dumnezeu.

Mai târziu, Al mi-a spus cu privire la acest eveniment neașteptat petrecut lângă patul ei de moarte: „Știi, Părinte Tom, pun pariu că Gay s-a hotărât să nu moară până ce nu vei vărsa lacrimi”.

Eu am răspuns: „Știi, Al, acest lucru ar fi fost întru totul caracteristic ei”.

Am plecat de la spital după moartea lui Gay în timp ce o ascultam pe Nana Mouskouri, care cânta că doar dragostea schimbă totul. Cât de adevărată este această afirmație! Însă trebuie să ajungem prin experiență să cunoaștem ce, sau mai exact, Cine este această dragoste. Al și soția sa ne ajută să facem aceasta. Cât de recunoscători ar trebui să le fim lor și Dumnezeului nostru pentru darul neprețuit al acestei cărți!

Protoprezbiter **Thomas Hopko**

Decan emerit

Institutul Teologic Ortodox „Sfântul Vladimir”

Introducere

Cu toții tânjim să devenim făpturi nobile, elevate, dorim să ne depășim firea pământească. Am fost creați să fim „dumnezei”, înzestrați cu asemănarea lui Hristos, în sensul deplin al cuvântului, fii ai Dumnezeului celui Viu. Întrebarea constantă este: „Cum?”. Cum ar trebui să devenim pentru a primi o asemenea noblețe? O soluție este să tratăm aceste cuvinte ale lui Hristos cu seriozitate: „Iubește pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta (...) și pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Lc. 10, 27).

Această cărticică se bazează pe presupunerea că modul în care interacționăm cu aproapele nostru, atât cel de lângă noi, cât și cel mai îndepărtat, este modul în care interacționăm cu Hristos, Dumnezeul cel Viu.

Hristos este totul. Hristos este doctorul nostru, vindecătorul nostru desăvârșit. El dorește ca

noi să fim reprezentanți ai firii Sale omenești pe pământ, să fim prezența Lui vindecătoare pentru alții. Suntem o prezență vindecătoare pentru alții atunci când le dăm putere și nădejde.

Sfântul Atanasie cel Mare a spus despre Sfântul Antonie: „Prin el, Dumnezeu îl vindecă pe om”. Afirmatia este făcută la timpul prezent și se referă nu doar la Sfântul Antonie, ci și la noi.

Desigur, adevărul fundamental al vieții creștine este o viață de iubire. Această carte încearcă să definească iubirea într-un mod concret. În timpul interacțiunii noastre cu ceilalți, știm când le dăm putere și nădejde. Adică știm când îi întărim și când îi slăbim. Trebuie doar să-i observăm în timp ce interacționăm și apoi să urmărim modul în care se comportă ei după aceea.

Teza acestei cărți este că toți suntem chemați să fim o prezență vindecătoare pentru ceilalți, întotdeauna. Când suntem o prezență vindecătoare pentru ceilalți, suntem, într-un anumit sens, o prezență vindecătoare în numele lui Hristos Însuși, Care sălășluiește în ceilalți. Mai bine spus, Hristos este prezența vindecătoare din noi, Care acționează prin noi pentru a-i vindeca pe ceilalți.

Capitolul 1

Liniștea interioară

Atunci când avionul se pregătește de decolare, însoțitorii de zbor le spun pasagerilor că, în caz de urgență, măștile de oxigen se află în compartimentele de deasupra. Pasagerii care au copii vor primi două măști. Adultul trebuie să-și pună primul masca de oxigen și abia apoi să o pună copilului.

Pentru mine, un bunic cu origini italiene, aceste instrucțiuni sunt contrare logicii mele. Eu vreau să-mi dau viața pentru nepoata mea, să am grijă de ea mai întâi și apoi de mine. Dar – și acesta este un mare „dar” – dacă îmi iubesc cu adevărat nepoata, îmi voi pune mai întâi eu masca de oxigen și apoi îi voi pune ei masca. Această ordine este vitală pentru supraviețuirea nepoatei mele. Dacă nu am grijă de mine mai întâi, putem muri amândoi.

Masca de oxigen este un exemplu pentru modul în care pot deveni o prezență vindecătoare pentru ceilalți. Dacă nu am grijă de mine mai întâi, nu

am ce să le ofer celorlalți. Oamenii vin la mine ca la un povățuitor și se așteaptă ca, atunci când intră în biroul meu, să am timp și energie pentru ei. Ei nu au nevoie de un sfătuitor obosit, morocănos, neatent și scufundat în propriile gânduri. Singurul mod prin care pot avea ceva de dat este să Îi permit lui Hristos să aibă grijă de mine, în primul și în primul rând. Nu există altă cale.

Încep să am grijă de mine atunci când îmi concentrez atenția pe ființa mea: suflet, minte și trup. Îi îngădui lui Hristos să lucreze în mine atunci când mă străduiesc să dobândesc treptat o liniște interioară – ceea ce nu este o sarcină ușoară în mediul de astăzi.

Liniștirea este o alegere

Bătrânii noștri spun că cel care caută liniștea interioară a plecat într-o călătorie în inima sa – nu devine un om care se izolează fizic de ceilalți, ci „se întoarce în sine însuși”, închizând ușa minții sale. Singurătatea este o stare sufletească, nu o chestiune de localizare geografică, iar adevăratul pustiu se află în lăuntrul inimii. Așa cum a spus Sfântul

Vasile cel Mare, ne întoarcem în noi înșine și, întorcându-ne spre interior, urcăm spre Dumnezeu¹.

Să fii creștin înseamnă să fii călător, fiindcă, din punct de vedere duhovnicesc, ne aflăm întotdeauna în mișcare. Suntem într-o călătorie prin spațiul interior al inimii, o călătorie care nu se măsoară prin orele ceasului nostru sau prin zilele din calendar, deoarece este o călătorie ce depășește timpul și se îndreaptă spre veșnicie. Căutătorul începe să-L aștepte pe Dumnezeu în liniște și în tăcere, nemaivorbind despre sau cu Dumnezeu, ci pur și simplu așteptând. Putem spune că persoana care caută liniștea dorește să devină o prezență vindecătoare pentru ceilalți.

Tăcerea exterioară este un preludiv pentru tăcerea interioară. Nu putem să fim înconjurați de o ceață zgomotoasă și să credem că astfel dobândim liniștea interioară. Tăcerea este o alegere liberă. Dar singura libertate pe care o avem în acest sens este aceea de a spune ori „facă-se voia Ta”, ori „facă-se voia mea”. Astfel, alegerea noastră liberă presupune să ne dorim ca voia lui Dumnezeu să se înfăptuiască și să îmbrățișăm înțeleghător tăcerea pe care El o oferă.

**Tăcerea este o
alegere liberă**

¹ Kallistos Ware, *The Inner Kingdom* (Crestwood, NY: SVS Press, 2000), p. 93.